

Μόλις μπήκε ο Ανώνυμος, ο Φρειδερίκος τον προϋπάντησε με πρόσωπο πρόθυμο και γαλήνιο και τα χέρια ανοιχτά, σαν ένα πρόσωπο επιθυμητό: “τόσο καιρό, τόσες φορές θα έπρεπε εγώ να’ ρθω σε σας”. “Σε μένα σεις; Ξέρετε ποιός είμαι; Σας έχουν πει σωστά το όνομά μου;”.

“Αφήστε”, είπε ο Φρειδερίκος, παίρνοντάς του το με βία γεμάτη αγάπη, “αφήστε να σφίξω τούτο το χέρι”. Αυτά λέγοντας άπλωσε τα χέρια στο λαιμό του Ανωνύμου, ο οποίος, αφού προσπάθησε ν’ αποσπαστεί και αντιστεκόταν για μια στιγμή, υποχώρησε σαν νικημένος από κείνη την ορμή του ελέους, αγκάλιασε επίσης κι αυτός τον καρδινάλιο. Ο Ανώνυμος, αποσπώμενος από κείνο το αγκάλιασμα, αναφώνησε: “Θεέ, αλήθεια μεγάλη, Θεέ στ’ αλήθεια αγαθέ! Τώρα γνωρίζω τον εαυτό μου, καταλαβαίνω ποιός είμαι”.

“Μην νομίζετε”, του είπε, “ότι εγώ θα μείνω ευχαριστημένος απ’ αυτή την επίσκεψη τη σημερινή. Θα επιστρέψετε, δεν είν’ αλήθεια;”.

“Αν θα επιστρέψω;” απάντησε ο Ανώνυμος. “Κι αν εσείς με διώχνετε, εγώ θα έμενα πεισματικά στην πόρτα σας σαν το φτωχό. Έχω ανάγκη να σας μιλώ. Έχω ανάγκη να σας ακούω, να σας βλέπω! Έχω ανάγκη από σας!”.

Αλεσάντρο Μαντσόνι, Οι αρραβωνιασμένοι

Καραβάτζιο, Προσκύνηση των ποιμένων, (λεπτομέρεια), 1609.
Περιφερειακό μουσείο της Μεσσίας, Ιταλία. © A. Dagli Orti/Scala, Φλωρεντία

Ο χριστιανισμός είναι ένα γεγονός που έχει τη μορφή μιας συνάντησης με μια αληθινή, χειροπιαστή πραγματικότητα, μέσα στο χώρο και το χρόνο. Είναι η συνάντηση με μια παρούσα, ζωντανή και καθ’ όλα ανθρώπινη πραγματικότητα, που μαρτυρά την παρουσία του Χριστού, του ενσαρκωμένου Θεού, που βρίσκεται μέσα στην αβεβαιότητα της ανθρώπινης ζωής. Τούτη η συνάντηση είναι αυτό που καθοδηγεί αδιάκοπα τη ζωή μας, και δίνει νόημα, ουσία στην ύπαρξή μας. Έξω από αυτήν δεν υπάρχει καμία αυτοσυνειδησία, τίποτα νέο στη ζωή.

Λουίτζι Τζιουσάνι